

VASTLAKOMBÕ'

Vastla' omma' inämb köüdedü' **liugõlõmisõga**. Tuuga prooviti ette kuuluta' lina kasvo ja pikkust. Lina oll' talolõ väega tarvinõ vili. Lina müümisest sai talo rahha tarvilidsõ kraami soetamisõs, sulatsõlõ palga masmisõs ja perrele rõivakraami ostmisõs. Nii oll'gi vastlapäävä kõgõ tähtsämb liugõlõminõ ni saanisõit. Arvati, et midä pikemb om liug, tuu joutsambahe lina kasus. Midä tihtsämbähe liugu lastas, tuu tihtsämb pidi ka lina kasuma. Livvõldi egät muudu: rekoga (kelguga), riiga, ümbrekäänedü pingiga, olõkoti, peotävve linno vai kuusõossõ pääl. Parhilla' käävä' tuu jaos ka plastikaaditükü', kilekoti', mõsukausi' ja muudsamba' aša', nigu tuubi' ja pepu-lavva'. Üten võeti ka kotikõnõ linasiimnidega.

Vastlasõitu pidi' kõik noorõ' tegemä. Ku tütrigu' es olõ' liugõlõman, jäivä' lina' lühküs ja lätsi' tutrit (vai määnestki hõela haina) täüs.

Laulti:

- lina' luigulaskijallõ,
Pakla' takast toukajallõ, tutri' tarõn istjallõ!
- liugu, liugu, pikkä kiudu!
- nii pikäs mii' lina, ku om taa riitiikene!

Kimmäle pidi pernaanõ mäe pääl olõma.

Mitmõl puul tetti **püürhällü**. Ijä pääle panti pistü tulp, mink külge säeti ruuv ja roovi külge köüdedi' kelgu'. Nii aeti kelkõ ümbre tulba ijjä pite ringi.